



www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUCHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

NU EXISTĂ DECÂT O SINGURĂ NENOROCIRE: ACEEA DE A NU FI SFINȚI

DUMINICA ÎNTÂI DUPĂ RUSALII
(a *Tuturor Sfinților*)

SF. AP. IUDA, RUDA DOMNULUI;
SF. CUV. PAISIE CEL MARE

În afara sfinților nu există învățători și pedagogi adevărați, nu există nicio cultură adevărată fără sfințenie. Numai sfântul este adevăratul pedagog și învățător; numai sfințenia este adevărata lumină. Cultura adevărată, lumina adevărată nu sunt nimic altceva decât iradierea sfințeniei.

Sfințenia trăiește și respiră prin lumină, iradiază și acționează în lumină, sfințenia, în același timp, luminează și învață. Cultura înseamnă luminare, luminare prin sfințenia în Duhul Sfânt, Care este purtătorul și creatorul sfințeniei. Sfințenia este unirea după har cu Dumnezeu.

O astfel de sfințenie harismatică este sufletul culturii. Cultură fără sfințenie, aceasta este invenția Europei, idolatria ei umanistă. N-are importanță dacă această idolatrie se manifestă în cultul papei sau cultul Bibliei, în cultul mecanicii sau în cultul modei. Adevărata cultură, ortodoxă și evanghelică, luminează pe om cu lumina dumnezeiască și-l conduce la ceea ce este nemuritor și veșnic, dumnezeiesc și sfânt. Ea alungă tot păcatul și biruie orice moarte, de aceea ea îl curățește pe om, îl face nemuritor, veșnic, nesticăcios.

Numai sfântul este adevăratul pedagog și învățător. Acesta este adevărul evanghelic pe care l-a descoperit Domnul și Dumnezeu nostru Iisus Hristos și pe care l-a păstrat Ortodoxia.

De la învățătorii creștini și pedagogii lui, poporul nostru cere în primul rând sfințenie. Acolo unde nu o găsește, el știe că nu există cultură. El nu vrea o cultură europeană, epidermică, mecanică, o luminare exterioară, ci vrea cultura Sfinților Părinții și a învățătorilor Bisericii.



Mântuirea omului de păcat, rău și moarte prin Hristos constituie adevărata cultură. Separată de sfințenie, cultura devine o tragică sforțare zadarnică. Sfințenia este starea normală a sufletului după chipul lui Dumnezeu; de aceea sfințenia noastră este voită de Dumnezeu, căci „aceasta este voia lui Dumnezeu: sfințenia voastră” (I Tes. 4, 3).

Întreaga Evanghelie se rezumă într-o singură poruncă a lui Dumnezeu către noi „Fiți sfinți, cum Sfânt sunt și Eu” (I Petru 1, 16); „căci Cel ce sfințește și cei ce se sfințesc, dintr-Unul sunt toți” (Evrei 2, 11). De aceea, calea creștinilor este „calea sfinților”. (Evrei 8, 8)

Apostolul sfătuiește pe creștini: „După Sfântul care v-a chemat pe voi - adică după Hristos - așa și voi fiți sfinți întru toată petrecerea voastră.” (I Petru 1, 15)

Evanghelia nu este altceva decât chemarea oamenilor de către Dumnezeu la sfințenie. Mântuirea constă în sfințirea omului prin Duhul Sfânt. Aceasta este o nevoie dificilă și îndelungată, dar scopul vieții omului pe pământ este dobândirea sfințeniei.

Toți sfinții continuă să lumineze și după moartea lor, pentru că ei răspândesc raze nu numai prin cuvintele lor sfinte, ci și prin sfințele lor moaște. ❖

Părintele Dinu

SFÂNTUL IERARH GRIGORIE DASCĂLUL, MITROPOLITUL ȚĂRII ROMÂNEȘTI, UCENICUL SFÂNTULUI CUVIOS PAISIE DE LA NEAMȚ



Sfântul Ierarh Grigorie Dascălul a fost unul dintre cei mai de seamă mitropoliți al Țării Românești din secolul al XIX-lea (1823-1834).

Gheorghe Miculescu s-a născut în București, în anul 1765, din părinți de bun neam, care s-au străduit să-i dea o aleasă educație. Cu o inteligență deosebită, Gheorghe a urmat cursurile Colegiului „Sfântul Sava“, studiind limbile clasice - latina și greaca - dar și teologie, gramatică și alte științe. Se spune că era cel mai bun dintre cei 75 de elevi înscriși în acel moment la „Sfântul Sava“. Aici Gheorghe îi cunoaște pe monahii Dorotei și Gherontie, ucenici ai Sf. Paisie de la Neamț, trimiși de stareț pentru a învăța limba greacă și a-l ajuta la traducerea din Sfinții Părinți. După terminarea studiilor, în anul 1790, Gheorghe pleacă la Măn. Neamț, intrând ucenic în obștea starețului Paisie și fiind curând tuns de

„Precum nu am încetat, mai înainte de a mă sui pe scaunul mitropoliei, să mă silesc spre folosul neamului, după cum mărturisesc cărțile cele tipărite, așa și după ce m-am suit, așa și după ce m-am dus în surghiun. Așa, cu Dumnezeu să se zică, și aici, în Sfânta Mănăstire a Căldărușanilor fiind oprit, mă voi sili ca să se mai dea la lumină acest fel de cărți, spre slava lui Dumnezeu și folosul fraților. Că numai atât voiesc să trăiesc, cât să ajuterez Pravoslaviei și neamului și fraților, ca să poată cu înlesnire prin învățăturile Sfinților să dobândească bunătățile cele veșnice.“

Sf. Grigorie Dascălul

acesta în monahism cu numele de Grigorie, apoi hirotonit ierodiacon. Bun cunoscător de limbă greacă, Sf. Grigorie traduce din textele Sfinților Părinți.

Pentru că mitropolitul Dositei Filitti al Ungrovlahiei avea nevoie de doi traducători pricepuți, îi cere în anul 1796 de la Măn. Neamț. Cei aleși sunt Gherontie și Grigorie. Ei reînființează tipografia Mitropoliei din București, tipăresc cărți de slujbă și învățătură, pun în rânduală biblioteca, apoi se întorc iarăși în Moldova, la metania lor.

În anul 1812, Sf. Grigorie pleacă împreună cu Gherontie în Sfântul Munte Athos și stau o vreme acolo. La întoarcere însă, în apropiere de Plovdiv, Bulgaria, sunt atacați de hoți, iar Gherontie, bătut de aceștia, moare pe drum.

După o perioadă petrecută la Neamț, Sf. Grigorie se retrage la Căldărușani, în obștea formată de Sf. Gheorghe de la Cernica. Rămâne aici între anii 1818 și 1823, până la alegerea sa ca mitropolit al Ungrovlahiei. Continuă să traducă, oferind prima tălmăcire în limba română a „Tratatului despre preoție“ al Sf. Ioan Gură de Aur, tradus sub numele de „Șase cuvinte pentru preoție“.

Mitropolitul Grigorie Dascălul desfășoară o neobosită activitate pastoral-misionară și social-culturală, numind ierarhi în scaunele episcopale de la Argeș, Râmnic și Buzău și întemeind școli teologice în fiecare dintre aceste centre eparhiale. Se dovedește a fi hotărât în deciziile sale, echilibrat, plin de înțelepciune, căci ajuns pe scaunul mitropolitan într-un moment istoric greu pentru poporul și Biserica Țării Românești, va fi un bun păstor, atent la toate nevoile materiale și spirituale ale credincioșilor săi.

Întreaga viață și lucrare a mitropolitului Grigorie în slujba Bisericii a fost un exemplu de sfințenie și de iubire jertfelnică pentru păstoriții săi, de sprijinul său material beneficiind

numeroși săraci, văduve, orfani, oferind hrană, adăpost și cărți de învățătură. La moartea sa au rămas o mulțime de cărți pregătite spre a fi oferite în dar școlărilor. Sf. Ierarh Grigorie s-a îngrijit, în mod special, și de restaurarea catedralei mitropolitane din București, precum și de traducerea și tipărirea în limba română a Vieților Sfinților, pe care le considera „atât de folositoare pentru formarea duhovnicească și luminarea sufletelor credincioșilor“. Pentru viața, activitatea și strădania sa duhovnicească, Sf. Ierarh Grigorie a rămas în istoria Bisericii și a poporului român drept cel mai de seamă întâistătător al scaunului mitropoliei Țării Românești din secolul al XIX-lea, fiind cunoscut cu supranumele de „Dascălul“.

Activitatea Sf. Grigorie Dascălul în scaunul de mitropolit al Țării Românești a fost întreruptă de către administrația rusă instaurată în Principatele române, fiind exilat timp de peste patru ani la Chișinău, Buzău și Căldărușani, după izbucnirea conflictului ruso-turc în 1828. În tot acest timp se străduie să-și recapete scaunul mitropolitan. În anul 1831 i se cere demisia, la care Sf. Grigorie răspunde demn: „Dumnezeu mi-a dat suflet și eparhie și când îmi va ieși sufletul, atunci voi lăsa eparhia, pentru că acestea sunt lucruri care privesc mântuirea sufletelor“. Revine pe scaunul său în august 1833, dar un an mai târziu, pe 22 iunie 1834, este chemat la Domnul.

A fost înmormântat stând în scaun, într-un mormânt boltit, în apropiere de Catedrala mitropolitană din București. Peste șapte ani, osemintele sale sunt mutate la Căldărușani.

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a aprobat canonizarea Sfântului într-o ședință de lucru din octombrie 2005, cu zi de prăznuire 22 iunie, recunoscându-se activitatea pastorală, culturală și duhovnicească a unuia dintre cei mai importanți ierarhi români. ❀



**A sosit ziua
în care se sfințește Capela.
Un moment important
pentru comunitatea noastră
și un pas înainte pentru a îndeplini
proiectele pe care ni le-am propus.**

Așadar, astăzi, 19 iunie 2022, se cuvine să-I mulțumim lui Dumnezeu, care ne-a ajutat, și Maicii Domnului, care ne-a călăuzit pașii pentru a realiza aceste idealuri.

Omul își începe viața în biserică prin Botez și o continuă prin Taina Căsătoriei și prin celelalte Taine și și-o încheie tot în biserică. Capela Învierii a fost o necesitate a comunității noastre. Am pus acolo credința în Înviere, jertfa pentru a aduce la desăvârșire lucrarea și frumusețea picturii care reprezintă cămașa de har a Capelei.

Hramul Capelei este Învierea Domnului, iar pictura, inspirată din Capela San Marco din Veneția, a fost executată de domnul pictor Daniel Fericean, căruia îi mulțumim și îi dorim succes ca să poată duce la bun sfârșit și alte lucrări în Biserica Ortodoxă.

Tot în această zi va fi sfințită și Grădinița Șerban Vodă, instituție de învățământ după toate normele impuse de A.R.A.C.I.P., cu dotări tehnice de ultimă generație, cu personal bine pregătit.

La demisolul Centrului Social va fi sfințită și cantina socială, împreună cu bucătăria, care corespund standardelor europene.

Mulțumim pe această cale celor care au sprijinit aceste lucrări absolut necesare comunității noastre și rugăm pe bunul Dumnezeu să le dăruiască binecuvântări și



bucurii pentru jertfa pe care au făcut-o ca să-și adune comoară din cer.

Mai avem de dus la bun sfârșit lucrarea Căminului compus din 9 garsoniere și 12 camere de oaspeți. Sper ca nu peste mult timp să punem punct acestor lucrări și să trecem la o altă etapă din viața bisericii, adică să ne punem cu totul în slujba comunității, spre mântuirea semenilor noștri și a noastră.

Mulțumim bunului Dumnezeu că ne-a socotit credincioși și ne-a pus să slujim aici în vremuri destul de grele. Așteptăm vremea în care putem să ne arătăm din plin dragostea și jertfa noastră pentru această comunitate.

Aduc cuvinte de mulțumire Preaferi-

titului Părinte Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, care tot timpul ne-a fost alături și Preasfințitului Părinte Timotei Prahoveanul, Episcop-vicar al Arhiepiscopiei Bucureștilor, pentru slujirea și pentru sfaturile prietenești adresate bisericii noastre.

De asemenea, nu putem trece cu vederea dragostea care ne-a arătat-o Preasfințitul Părinte Varlaam Ploieșteanul, Episcop-vicar patriarhal, care prin prezența sa în biserică noastră a marcat fiecare început al lucrărilor noastre, iar prin cuvintele sale mângâietoare am putut ajunge această zi, aleasă de Dumnezeu ca să ne bucurăm și să ne veselim într-însa. ❖

Părintele Paroh Dinu Pompiliu

Postul Sfinților Apostoli Petru și Pavel sau Postul Cincizecimi

De mâine, luni, 20 iunie 2022, intrăm în Postul Sfinților Apostoli Petru și Pavel, învățătorii lumii. Postul Sfinților Apostoli este legat în mod special de sărbătoarea Pogorârii Duhului Sfânt, prăznuită la 50 de zile de la Învierea Domnului, pentru că este o cinstire a Duhului Sfânt care s-a revărsat peste Sfinții Apostoli. Postul este o pregătire și o cerere ca darurile Sfântului Duh să se coboare și peste creștinii de astăzi în Biserică.

Numit în popor și Postul Sâmpetrului, iar în vechime Postul Cincizecimii, el este rânduit în cinstea celor doi apostoli, Sf. Petru și Pavel, și în amintirea obiceiului lor de a posti înainte de a întreprinde acte mai importante (Fapte 13, 2; 14, 23).

Acest post nu are durată fixă, ci depinde de data Sfințelor Paști. Începe întotdeauna luni după Duminica Tuturor Sfinților și durează atâtea zile câte sunt de la data Sfințelor Paști până pe 3 mai inclusiv. De aceea, durata lui poate să fie de cuprinsă

între 3 și 28 zile. Când Paștile sunt după 3 mai, teoretic postul se desființează, dar s-a hotărât să se postească cel puțin 7 zile înaintea sărbătorii Sf. Apostoli.

Postul Sf. Ap. Petru și Pavel este un post ușor. În fiecare sâmbătă și duminică este dezlegare la pește, vin și ulei. Învățătura pentru posturi din Ceaslovul mare arată că luni, miercuri și vineri se mănâncă legume fără ulei, marți și joi aceleași cu untdelemn și vin. Dezlegarea la pește: luni, marți și joi dacă atunci cade sărbătoarea vreunui sfânt cu doxologie mare și cu cruce neagră în calendar; când o astfel de sărbătoare cade miercuri sau vineri se dezleagă la untdelemn și vin. Și în caz de hram al bisericii se face dezlegare la pește. Dacă însuși praznicul Sf. Ap. Petru și Pavel cade miercuri – ca și în acest an – sau vineri, se face dezlegare la pește, vin și ulei.

În timpul binecuvântat al acestui post să ne ajutăm de rugăciune și să ne îndeletnicim cu faptele cele bune, alinând suferințele



aproapelui. Să punem deci început bun postului, căci Sf. Dimitrie al Rostovului spunea: „Dacă nu iubești postul și nu te nevoiești cu înfrânarea generală a tuturor postelor tale, nu vei avea niciodată limpezime duhovnicească, judecată dreaptă și rezultate pozitive în războiul contra patimilor. Astfel îți vei consuma viața în întunericul tulburării și al lipsei de înțelepciune și vei lua ca răsplată alungarea de la fericirea cerească.” ❖



DESPRE „CULTUL MORTILOR” ÎN BISERICA ORTODOXĂ (1)

Biserica noastră asistă permanent pe credincioșii ei, în toate momentele și împrejurările importante ale vieții lor, de la naștere și botez până la moarte. Ea se bucură în momentele de fericire ale credincioșilor și se roagă pentru ei, întâmpină cu bucurie nașterea de prunci, binecuvintează și sfințește căsătoria, le administrează toate Sfintele Taine și le dă învățături folositoare, în necazuri îi mângâie sufletește și îi petrece cu rugăciuni și cântări până la mormânt și chiar după moarte se roagă pentru iertarea păcatelor lor și pentru veșnica lor odihnă în locașurile sfinților și iubirea nesfârșită a Preasfintei Treimi.

Când se vorbește despre moarte, în concepția creștină, se înțelege, în primul rând, moartea trupească, care este un fenomen biologic material. Elementele materiale care alcătuiesc fizicul uman sau trupul se descompun și intră în sfera materială, cum zice Eclesiastul: „Și ca pulberea să se întoarcă în pământ cum a fost, iar sufletul să se întoarcă la Dumnezeu care l-a dat” (Eclesiastul 12, 7). De aici se observă că sufletul fiind insuflat de Dumnezeu, ca principiu al vieții, nu moare sau se distruge, ci-și continuă existența în lumea cerească. Moartea este o realitate, așa cum ne învață și Biserica, susținând că „moartea este înțeleasă ca pedeapsă a păcatului neascultării și nesupunerii omului față de Dumnezeu” (Facere cap. 3) și că „ea (moartea) este urmarea păcatului, căci primul om ar fi putut să fie nemuritor”. Aceasta o arată și Sfântul Apostol Pavel, când zice: „De aceea, precum printr-un om a intrat păcatul în lume și prin păcat moartea, așa moartea a trecut la toți oamenii, prin acela în care toți au păcătuit” (Romani 5, 12) și „Pentru că plata păcatului este moartea, iar harul lui Dumnezeu viața veșnică, în Hristos Iisus, Domnul nostru” (Romani 6, 23). „Dar moartea, ca pedeapsă pentru păcat, nu este privită atât de mult ca încetare a vieții fizice a unei persoane cât o incapacitate a acesteia de a se mai ruga lui Dumnezeu. Rugăciunea îndreptată către Dumnezeu este un semn al vieții iar inabilitatea de a o săvârși este un semn al morții, chiar și în viață fiind. Așadar, moartea nu este văzută doar ca un simplu act fizic de încetare a vieții pământești, ci și ca o pedeapsă pentru păcat și, în consecință, o imposibilitate de a relaționa cu Dumnezeu” (Diac. Marinela Laurențiu MARCU, Nemurirea sufletului și învierea celor adormiți, Ziarul Lumina, 12 mai 2021).

Prin moarte se încheie viața vremelnică și începe cea veșnică, deci ea este hotarul până când omul poate face tot ce este necesar pentru mântuire, căci dincolo de ea nu se mai poate face nimic în această privință. Acest adevăr l-a arătat Mântuitorul Hristos în Parabola bogatul nemilostiv și săracul Lazăr (Luca 16, 19-31), apoi a fost propovăduit și de Sfinții Părinți. „Să ne pocăim pe pământ – zice Sfântul Clement Romanul – căci noi

suntem ca lutul în mâinile olarului, după cum olarul, când face vasul, dacă acesta se îndoie sau se sfarmă în mâinile lui, îl poate reface, iar dacă s-a grăbit a-l pune în cuptorul ars, nu-l mai poate schimba, așa și noi cât trăim în această lume, trebuie să ne pocăim din toată inima de orice rău ce am făcut în trup, ca să primim mântuire de la Domnul

Nașterea Sfântului Ioan Botezătorul

Această sărbătoare este atestată încă din secolele IV-V și a fost instituită, după unii, spre a înlocui unele vechi sărbători păgâne, cu caracter agricol sau naturist, din epoca solstițiului de vară (22-23 iunie).

În calendarul Bisericii noastre avem următoarele sărbători închinare Sf. Ioan: Zămislirea - 23 septembrie; Nașterea - 24 iunie; Soborul - 7 ianuarie; Tăierea capului - 29 august; Prima și a doua aflare a capului - 24 februarie; A treia aflare a capului - 25 mai.

Este cunoscut ca „Înaintemergătorul Domnului”, pentru că a vestit venirea Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

Despre zămislirea și nașterea Sf. Ioan Botezătorul aflăm din evanghelia Sf. Apostol Luca, în primul capitol, versetele de la 5 la 80. Sf. Ioan Botezătorul era fiul preotului Zaharia de la Templu, iar pe mama sa o chema Elisabeta. Nașterea sa a fost vestită de Arhanghelul Gavriil, în chip minunat, tatălui său, pe când slujea în Templul de la Ierusalim. Deoarece s-a îndoit că va mai putea avea copii la vârsta înaintată pe care o avea, Zaharia nu a mai putut vorbi până în ziua când, după nașterea fiului său, a fost



până când avem timp de pocăință, căci după trecerea din această lume nu ne mai putem mărturisi și pocăi” (citată în: Ioan MIHĂLCEANU, Manual de Teologie Dogmatică, ediția 1, București, 1916, p. 258). „Ceea ce este moartea pentru oameni, aceea este căderea pentru îngerii. După cădere îngerii nu mai au posibilitatea pocăinței, după cum nu au nici oamenii după moarte” (SFÂNTUL IOAN DAMASCHIN, Dogmatica, București, 1943, p. 87). ✦

Diac. Marinela Laurențiu Marcu



rugat să scrie pe o tăbliță care va fi numele copilului, iar el a scris Ioan. Atunci a recăpătat darul vorbirii și a profețit în legătură cu misiunea pe care o va avea, de Înaintemergător (Lc. 1, 67-79).

După acest moment, Evanghelistul Luca, în ultimul verset din primul capitol al Evangheliilor sale menționează: „Iar copilul creștea și se întărea cu duhul. Și a fost în pustie până în ziua arătării lui către Israel”.

Sf. Ioan a predicat Botezul Pocăinței pe malul râului Iordan, în deșert, în al cincisprezecelea an de domnie a lui Tiberiu, împăratul Romei. Rolul Sf. Ioan Botezătorul este important în iconomia mântuirii, fiind acela de Înaintemergător al Domnului nostru Iisus Hristos, de aceea el este prăznuit mai mult decât alți sfinți pentru că, potrivit Evangheliilor, este „glasul care strigă în pustie”, iar în iconografia ortodoxă Sf. Ioan stă de-a stânga Mântuitorului.

El este ultimul prooroc al Vechiului Testament și, totodată, cel care face legătura cu Noul Testament. Sărbătoarea Nașterii Sfântului Ioan Botezătorul mai este cunoscută în tradiția populară românească și ca „Sânziencele” sau „Drăgaica”. ✦

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 19-26 Iunie 2022

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 19.06	08 ⁰⁰ -13 ⁰⁰	Duminica întâi după Rusalii (a Tuturor Sfinților) - Utrenia, Sf. Liturghie Sfințirea capelei, Grădiniței Șerban Vodă și Cantinei sociale
Miercuri 22.06	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Joi 23.06	17 ⁰⁰ -19 ³⁰	Slujbă de priveghere
Vineri 24.06	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	(†) Nașterea Sfântului Ioan Botezătorul (Sânziencele – Drăgaica) Utrenia, Sfânta Liturghie
Sâmbătă 25.06	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰ 07 ³⁰ -09 ³⁰	Vecernie, Acatist Sfânta Liturghie; Parastas cu pomenirea celor adormiți
Duminică 26.06	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 2-a după Rusalii (a Sfinților Români) - Utrenia, Sf. Liturghie